

נראדה אור

פרשת מטות - מסעי תשי"ג

גליון קפ שנה ד

באור רבו"ק מלעכוויטש קודיענו

{ שניני אור }

אלה מסעי בני ישראל - מבאר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בשיחת קדשו בגליון זה, כי כל איש יהודי עובר בימי חייו מסעות - נסיונות ואתגרים בכל מיני מצבים, וכל מסע מקדם אותו ואת העולם כולו בצעד נוסף לקראת התיקון השלם.

הכח לעמוד באתגרים הנצבים לפנינו - מבאר אדמו"ר שליט"א היא האמונה, הידיעה שאין דבר המתרחש מאליו וכל פרט קטן כגדול מכון מלמעלה בהשגחה.

השבוע נגש אלי אברך ושח לי שביום האתמול שהה לבד בביתו ולפתע נדמה היה לו ששומע הוא את מכונת הכביסה פועלת, הוא התפלא מאד כיון שלא הפעיל אותה וכאשר נגש לבדוק את הענין נוכח שתקע המכונה מושלך על הרצפה והיא כלל אינה מחוברת לחשמל. האם בטוח שהמכונה אינה יכול לפעול ללא שהיא מחוברת לחשמל - הוא שואל אותי. פקחתי עליו זוג עינים תמהות והלכתי לדרכי.

מעשה זה שאינו אלא כעין משל ששמעתי תמה ושואל: מדוע הידיעה שמכשיר חשמלי אינו פועל ללא חיבור לחשמל כה פשוטה לנו עד שלא תיתכן מציאות אחרת, ואילו הידיעה שלא קיימת בעולם שום תנועה מבלעדי חיותו יתברך נשכחת לפעמים מאיתנו וזקוקה לחיזוק תמידי.

בנקודה זו חשכו עינינו בזמן הגלות, כאשר מתהלך יהודי ללא הכרה ברורה שללא חיות הבורא לא תיתכן שום תזוזה - אף הקטנה ביותר. כולנו אמנם מאמינים בני מאמינים בהנהגת הבורא, השאלה היא רק עד כמה טבועה האמונה בנפשנו כמציאות ברורה שלא יתכן אחרת.

יהודיותה של עבודת האמונה בכך ששייכת היא בכל מצב, תורה ותפלה, קיום המצוות אינם שייכים ואינם אפשריים בכל זמן, אך האמונה בהשם יתברך ובהשגחתו אפשרית ומחויבת בכל זמן ובכל מקום. בכל מסע בימי הגלות ביכלתנו להאיר בנפשנו את נקודת האמונה, בכך נדע שהתקדמנו בצעד נוסף לקראת הגילוי הגדול במהרה.

השבוע קראתי ריאיון דמה עם מספר אנשים המספרים היכן היו ומה הרגישו כאשר נשמע שופרו של משיח. אין ספק שאחד מרגעי השמחה וההתרגשות הגדולים בזמן ההוא יהיו - כפי שמבאר אדמו"ר שליט"א בשיחתו כאשר כל אחד מאיתנו יראה כיצד כל מסע בימי חייו - כל התחזקות באמונה בחשכת הגלות, אכן מהוה חלק בגילוי כבודו יתברך בעולם כולו. עוד מעט חיזוק וזה קורה - אז ימלא שחוק פינו.

{ זכרות קודש }

התחזקות במסעות ונסיונות זמן הגלות

לענינו, ואינו יודע ומבין מהי תכלית בריאתו ומטרת חייו בעולם.

הבעש"ט ותלמידיו הקדושים

מאירים חשכת הגלות

מחמת סיבות שאין ידועות לנו מתגברת חשכת הגלות יותר ויותר ועדיין לא הופיע אור הגאולה, ומהם מחמת שהקב"ה חושב מחשבות בלבתי ידח ממנו נידח ואינו חפץ שיבוא משיח קודם שנתקנו כל הנשמות וחלקי הקדושה. אמנם ברוב חשכות והסתר הגלות באו בני ישראל למצב שאם יעמדו עוד בחשכות זו, יאבדו לגמרי דבקותם בהשם יתברך ובתורתו וכבר לא יהא את מי לגאול ח"ו. על כן שלח הבורא יתברך ברוב רחמי את אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש ותלמידיו הקדושים להאיר נפשות ישראל, כאשר המה ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם גילוי והאירו שלמעלה מכל מציאות העולם הגשמי קיימת מציאות נעלה יותר שהוא אור אלקותו יתברך, וכל תכלית הבריאה להתרומם מהמציאות הגשמית ולהדבק בו יתברך.

והנה כל אחד מהצדיקים ההולכים בדרך הבעש"ט הנהיג והדריך תלמידיו בדרך שהראו לו משמים, אמנם הצד השוה שבהם שכולם עוררו על ענין האמונה, להתחזק בכל עת באמונת ה' ולהכיר שמציאותו יתברך קיימת בכל מצב. ואף בזמן חושך והסתר שבאים עליו נסיונות ל"ע, יתחזק ויאמין שאחורי נסיונות אלו מסתתר אבינו אב הרחמן שבאהבתו אותו חפץ לנסותו להיטיבו באחריתו. וכמשל הנזכר בזוה"ק (תרומה קסג). בבן המלך שבאו אנשים שפלים לפתותו למעשים שאינם ראויים והאמת שאינם אלא שליחי המלך, כן בכל נסיון מצד הכחות שכנגד האמת שאין כאן שום מציאות אחרת אלא הבורא יתברך בעצמו.

כל נסיון הוא חלק בתקון העולם

הנה בעת מתבונן האדם בנסיונות הבאים עליו יכול ליפול בדעתו לומר, עד כמה אפשר להתחזק ולהתגבר על

המשך בעמוד הבא <<<

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן, ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם (לג, א-ב).

בחז"ל (שמו"ר ל, א) איתא 'אלה' פוסל את הראשונים 'ואלה' מוסיף על הראשונים. ובספה"ק דייקו בשינוי לשון הכתוב שבתחילה נאמר 'מוצאיהם למסעיהם' ואחר כך 'מסעיהם למוצאיהם'.

ידוע מה דאיתא בספרים הקדושים שכל מסעות בני ישראל במדבר לא היו בדרך מקרה בעלמא, כי אם בהשגחה פרטית שיבואו דייקא למקומות אלו כדי לתקן ולהעלות נצוצות הקדושה בכל מקום לפי ענינו.

הסתר אורו יתברך בעת חשכת הגלות

ביאור הענין כי הנה ההפרש בין הזמן שבית המקדש היה קיים לזמן הגלות, שבזמן המקדש נגלה אורו יתברך בעולם באופן שהכיר כל איש יהודי מה תכליתו בעולמו וידע מטרת ביאתו לעולם ומהו תפקידו ועבודתו. ואף אם נכשל בחטא היה מרגיש מיד הריחוק ממנו יתברך, ועל ידי שהביא קרבן והתודה על חטאו שב לקרבתו הראשונה.

אמנם מעת נחרב בית המקדש נחשך גילוי זה, ואף כי מצידו יתברך ודאי אין שום שינוי בכל עת וזמן, כמאמר הכתוב (מלאכי ג, ו) 'אני ה' לא שנית' - אתה הוא עד שלא נברא העולם ואתה הוא משנברא העולם, אתה הוא בזמן שבית המקדש קיים ואתה הוא בזמן שאינו קיים. מכל מקום מצד הנבראים נאבד גילוי אורו יתברך שהאיר לכל איש יהודי, ובכחו הכיר איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם.

ואף אחר החורבן עדיין היה איזה זמן שחיו התנאים שהיו בזמן הבית, ובכח קדושתם האירו לבני ישראל את הדרך ילכו בה. אבל אחר כך נסתם כל חזון ונעשתה חשכות עצומה בעולם - 'ואנכי הסתר אסתיר', עד אשר בגודל ההסתר יכול יהודי להתהלך בעולם בלא להכיר כלל שיש איזה מציאות נעלה יותר מהמציאות הגשמית הנראית

גודל הרצון העליון בעבודת כל איש יהודי

חדו השתא בהאי שתתא דביה רעוא דרעוין (זמירות לסעודה שלישית).

בימות החול מרגיש היהודי שמחה בנפשו רק בעת שעושה רצונו יתברך ויודע שגורם במעשיו נחת רוח למעלה. אמנם בשבת בשעת המנחה ואחריה מרגיש שרוצה הקב"ה בעבודת כל אחד ואחד מיישראל כמאמר רז"ל (סנהדרין לז). חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, והנחת רוח שמביא היהודי הפשוט בעבודתו ומילוי תפקידו המיוחד לו, אף הצדיקים הגדולים אינם יכולים להביא ולהשלים בעבודתם. ובהבינו גודל כחו עד כמה רוצה הקב"ה בעבודתו נתעורר בשמחה עצומה - חדו השתא בהאי שתתא דביה רעוא דרעוין.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, בעת אמירת הזמירות בעידן רעוא דרעוין בשבת פרשת פינחס שעעל"ט

הנסיגות המתחדשים בכל יום. לכן צריך לידע שכל נסיון הבא עליו הוא חלק בתיקון העולם להביא לימות המשיח ובנסיון זה תלוי ביאת הגואל, כמאמר רז"ל (ידושי'מ): לעולם יראה אדם את עצמו ואת כל העולם כאילו חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצוה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכן זכות.

בעת שבא עליו נסיון יתבונן שכעת אין חילוק כלל במה שיעמוד בכמה וכמה נסיונות אחרים, כי דייקא עמידתו בנסיון זה תביא לתיקון העולם ובנין בית המקדש, ובאם לא יעמוד בו ח"ו נחסר תיקון זה הנצרך לשלמות תיקון העולם. ובבוא עת הגאולה יזכה כל אחד לראות כיצד כל נסיון שעמד בו היה חלק בתיקון העולם, ומבלעדי עמידתו בנסיון לא היה באפשרי שתבוא גאולת ישראל. ועל ידי ההתבוננות בזה יהא בו כח להתגבר בעבודתו כפי יכלתו על אף כל הנסיגות, ולא להתרפות מחמת קושי חשכת הגלות.

לא להתפעל משפלות הדור

בענין זה יש לידע שבכל דור קיימים כמה דרגות בנשמות ישראל, יש נשמות נמוכות בבחינת 'עקב' ויש גבוהות יותר ואין כל הנשמות שוות בתפקידם ועבודתם. לכן כאשר מביט סביבו ורואה כאלו הפחותים ממנו בהשגתם ובעבודתם, אף שמחד גיסא יש לקרב ולהעריך כל יהודי אף הפחות ממנו, כדאי'א בספר התניא (לקוטי אמרי' פרק ל) שיש

עליונה שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים באותות ומופתים, ואחר כך יצאו ממצב זה לחשכת הגלויות אשר אז נעדר גילוי אלקותו יתברך.

י'כתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה', שכל ענין מוצאיהם שייצאו מהמצב הנעלה לזמנים ומצבים של חשכות והסתר, תכלית הכל למסעיהם על פי ה', שכל הסתר וקושי שבגלות בכלל ובפרט מכוון בהשגחה פרטית מאיתו יתברך שיעברו בו, כי הוא עוד מסע המוכרח כדי לבוא לעת הגאולה.

ואף שבזמן הזה אין עינינו רואות כיצד כל התגברות מקרבת שלמות התיקון, בבוא עת הגאולה יהא **ואלה מסעיהם למוצאיהם**, ואלה מוסיף על הראשונים, **שיתוסף הבנה והשגה לכל אשר היה מקודם בזמן הגלות**, ויוכל כל אחד להראות באצבע כיצד מסעי בני ישראל שהביאו בנין בית המקדש היו דייקא על ידי מוצאיהם – יציאתם מזמני האור והגילוי לכל החשכות והנסיגות שבזמן הגלות.

יעזור השם יתברך שנוכה להתחזק בכל הנסיגות בזמן הגלות, ועד ביאת הגאולה ישפיע הקב"ה כל מיני השפעות טובות בגשמיות וברוחניות וזנכה לביאת משיחנו ובנין בית מקדשנו ותפארתנו במהרה בימינו.

מטות מסעי תשע"ה, רעוא דרעיון

מאורי אור

פרשת מטות מסעי באור רבותינו

בגמרא (שבת ע.) והוא ר"ת 'לעשות את השבת'. כי כאשר בני ישראל במסעיהם הוציאו נצה"ק והעלו לשרשם, כן בימות החול מברר האדם נצה"ק בכל עניניו ומסעיו ובשבת נשלמת עבודתו שמתעלים כל הנצוצות לשרשם.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, מסעי תשע"ו, ליל שבת

תפקיד היהודי קודם הלימוד ואחריו

עוד יש לבאר על דרך המאמר הידוע ממרן הבעש"ט הק' במה שמבקשים 'זהר שטן מלפנינו ומאחרינו', שיש יצה"ר הבא לפני קיום מצוה ויש הבא אחר קיומה. כי בעת שמבקש לקיים מצוה או ללמוד מסכת, בא היצר לפתותו שאין בכחו לעשות המצוה ולסיים המסכתא, וצריך להתגבר נגדו ולידע שודאי יש בכחו לעשות רצונו יתברך, כי הוא אין לו אלא לפתוח בעבודתו ולהתחיל בלימודו, ואחר שישתדל בכחו בראשית העבודה יתן לו כח מלעילא להשלים תפקידו.

ואחר שזכה להשלים עבודתו ולסיים המסכת בא היצר להביא בלבו הרהורי גאווה שבכחו ובעמלו הצליח במלאכתו, וצריך להתגבר נגדו לידע שהבורא יתברך הוא הנותן לו כח לעשות חיל ועדיין לא עשה מאומה בעבודתו, ועוד זאת שלגבי מה שעדיין יש לו להשיג ודאי אין השגתו נחשבת כלל.

זהו ביאור מאמר רז"ל (תניגה ט): אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה פעמים ואחד, שאף אחר ששנה מאה פעמים מרגיש בנפשו שאינו עומד אלא באחד – בראשית העבודה. כדרך מאמר הצדיקים 'יהי בגדול החל ובקטן כלה' (בראשית מד, יב), שהגדול במעלתו סבור תמיד שאינו אלא בתחלת העבודה, אבל הקטן סובר שכבר כלה חק עבודתו.

זהו רמז הכתוב **י'כתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה'**, שבעת יוצאים ומתחילים בעבודתם ידעו שעל ידי זה יותן בהם כח משמים לכל המסע. **ואלה מסעיהם**

למוצאיהם, אחר שכבר נסעו והשיגו בעבודתם ידעו שאינם עומדים אלא בצאתם למלאכת שמים ועדין לא השיגו מאומה.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, מסעי תשפ"ב, ליל שבת

לכבוד שבת חזרה לתלמידי ישיבה"ק

תוכחת משה רבינו לבני גד ובני ראובן

ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד וגו', ויאמרו אם מצאנו חן בעיניך יותן את הארץ הזאת לעבדיך לאחוזתו וגו', ויאמר משה לבני גד ולבני ראובן האחיים יצאו למלחמה ואתם תשבו פה, והנה קמתם תחת אבותיכם תרבות אנשים חטאים וגו' (לב, א-ד).

יש לבאר מה שהוכיחם משה בלשון קשה כל כך, כאשר לכאורה היה לו להבין שאין כונתם רעה וכפי שאמרו אח"כ שיכנסו עם ישראל לכבוש הארץ.

הביאור כי כל ענין שעושה האדם יש בו שלשה חלקים - מחשבה דיבור ומעשה, ופעמים שלם במחשבתו וגומר בדעתו לקיים המצוה, אבל בבוא הדבר לידי מעשה מתקשה להתגבר על המניעות ולהוציא מחשבתו לפועל. לכן כאשר בקשו אלו השבטים ממשה לנחול בעבר הירדן, אף שהבין שכונתם טובה לצאת עם ישראל למלחמה, נתיירא שמה בשעת מעשה יתקשו להוציא מחשבתם לפועל. ומה גם ששאר ישראל ששמעו בקשתם יכולים לסבור שבבואם בפועל למלחמה, לא יקיימו למעשה מחשבתם הטובה שהיתה בתחלה. לכן הוכיח אותם בחריפות מאד, כדי שלא יהא להם ולכל ישראל שום צד ספק שלא יקיימו למעשה מחשבתם הטובה.

והנה בעת התחיל משה להוכיחם היו יכולים לומר מיד שאין בלבם שום צד ספק שלא יבואו עם ישראל למלחמה, וידוע מה שביאר בזה השפת אמת שהיה רצונם לשמוע דברי תוכחה ממשה רבינו.

המשך בעמוד ג <<<

השב שכינתך לציזן עירך

עבודתנו בקירוב הגאולה מתוך שיחות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לאוקמי שכינתא מעפרא

קודם כל מצוה וכל תפלה אומרים 'לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה', כי בתוך כל איש יהודי שוכן חלק ממנו יתברך כנאמר (שמות כה, ח) 'ושכנתי בתוכם' והוא נקרא שכינה. ובעת שיהודי מקיים מצוה או שעוסק בתורה ותפלה ונעשה דבוק בהשם יתברך, נגרם בזה יחוד קוב"ה ושכינתיה שחלק ה' שבקרבו נתקרב להשם יתברך ובוזה גורם שמחה לשכינה הק'. ובאם נכשל ח"ו בחטא ונעשה מרוחק מהשם יתברך, ממילא השכינה שבקרבו מתרחקת מהשם יתברך והוא ענין גלות השכינה כמאמר הכתוב (ישעיה נ, א) 'הן בפשעיהם שולחה אמכם', וזהו הצער הגדול ביותר לשכינה הק' ל"ע.

ומה נוראים דברי הזוה"ק שלעתיד לבוא יקבץ הקב"ה כל בני האדם, והשכינה הק' תעיד בכל אחד מי גרם במעשיו לקרבה לבעלה ומי להיפך ח"ו. ושם איתא אוי לאותה בושה למי שריחק במעשיו את השכינה מהשם יתברך, כאשר בני ישראל מצפים כבר אלף תשע מאות ארבעים ושתיים שנה שתקום שכינתא מעפרא, ואותו אדם שלא הצליח להתגבר גרם לריחוק השכינה ל"ע. בעת שמתבונן אדם בזה, נעשים לפניו כל הנסיונות כאין וכאפס.

גודל השמחה להשם יתברך בד' אמות של הלכה

אמרו חז"ל (ברכות ה) משחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה, הבורא יתברך שברא כל העולמות והכל מתנהג ברצונו שרוי כביכול בצער, רק מקום אחד יש שבו יש שמחה לפניו יתברך, כאשר יהודי משקיע עצמו בד' אמות של הלכה, ביגיעת התורה שעשועיו של הקב"ה - בלימוד גמרא ראשונים והלכה. מי שמצפה לביאת הגאולה מחמת שוכאב לו החורבן וצער השכינה, יכניס עצמו בד' אמות של הלכה מתוך הרגשה שבזה יכול לשמח לב המלך עתה בזמן החורבן. ויתבונן תמיד שבכל רגע שהולך בטל, יכול בזמן זה לעסוק בתורה ולגרום שמחה להשם יתברך.

עוד איתא במדרש (ד"ר ז, א) כל השומע קול תורה בעולם הזה, יזכה לאותו קול שנאמר בו 'קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות' (ירמיה לג, יא). שעל ידי שמטה אזנו לדברי תורה יזכה לעתיד לשמחה עצומה בהשם יתברך, ומי שלא ניצל זמנו ללימוד תורה, יבוא אז בלבו צער גדול ובושה עצומה, הלא יכול היה לשמח לב המלך בזמן הגלות בלימוד תורה, ועל ידי זה היה

זוכה עתה בזמן הגאולה לשמחה עצומה - קול ששון וקול שמחה, ומדוע התעצל ולא התגבר יותר לעסוק בתורה.

קירוב הגאולה על ידי אהבת ישראל

עוד יש להתחזק במה שאמרו (יומא ט:) בעוון שנאת חנם חרב בית המקדש וענין זה עדיין מרקד בינינו, והתיקון לזה על ידי שמבטי על חברו בעין טובה ושמחה בשמחתו. יהודי שיודע שרצונו יתברך להשפיע שפע לישראל ללא מניעות וכאשר יש טובה ליהודי הוא שמחה לשכינה הק', שמח בשמחת חברו ורוצה בטובתו. וכן מצטער בצרת חברו ל"ע כי הוא צער לשכינה הק' כדאיתא בחז"ל (חגיגה טו:).

וכן על ידי שרואה מעלת חברו ולא חסרונו מאהיב את השכינה הק' על השם יתברך, כי על ידי שרואה מעלתו הרי הוא כאומר להשם יתברך חזי מאי ברך עביד קמך (עי' זוה"ק ויקרא יג) - רבש"ע הנני רואה שבניך טובים ומלאים במעלות, ובוזה מביאים אהבה וקירבה בין ישראל והשכינה השוכנת בהם להשם יתברך. כפי שצדיקים היו אומרים תמיד לפני השם יתברך ראה כמה מעלות טובות יש בבניך ישראל, כי בזה מאהיבים את השכינה על בעלה. אבל כאשר רואה רע ברעהו וכ"ש אם מדבר עליו רע ח"ו, הרי הוא כביכול כאומר להשם יתברך שבני ישראל והשכינה מרוחקים ממנו.

כאשר מבקשים לתקן עוון שנאת חנם צריך להזהר לא לדבר ולחשוב מענין שאינו טוב לחברו או שגורם לפירוד אף שלפעמים נראה שהוא לשם שמים, ועל ידי שנרבה באהבת חנם ונאהיב את השכינה על בעלה נזכה במהרה לגאולה השלמה.

תשעה באב תשע"ד

>>> המשך 'מאורי אור' מעמוד ב

ובאמת על ידי דברי התוכחה נלמדו שני דברים, כדאיתא (חידושי רבינו יוסף נחמיה בפרשתן) בשם החתם סופר דכתיב (שם, כה-כז) 'ויאמרו בני גד ובני ראובן אל משה לאמר עבדיך יעשו כאשר אדוני מצוה, טפינו נשינו מקננו וגו', ועבדיך יעברו כל חלוץ צבא לפני ה' למלחמה כאשר אדוני דובר, ומה טעם שינו בלשונם שבתחלה אמרו כאשר אדוני מצוה ואח"כ כאשר אדוני דובר.

אלא שבשני דברים שינה משה מדעתם, האחד במה שהקדימו מקניהם לטפם ומשה אמר להם עשו העיקר עיקר והטפל טפל כדאיתא ברש"י, ועל זה אמרו שיעשו כאשר אדוני מצוה - 'טפינו נשינו

בשבת מתרוממים למקום שאין בו חורבן

בספה"ק (עיין תפארת שלמה לשבת חזון) איתא 'רב לך שבת בעמק הבכא' (ומר לכה דודי) שבימי בין המצרים שהם ימים נמוכים - בעמק הבכא, רב לך שבת - בשבת יוצאים מעמק הבכא ומתרוממים משפלות ואבילות ימות החול.

הביאור בזה דאיתא (חגיגה ה: כפי הר"ח) שאף בעת שחרב בית המקדש וקרא הקב"ה לבכי ולמספד, במקומות גבוהים יותר שבעולמות עליונים הנקרא בתי גואי היתה שמחה לפניו יתברך, כי במקומות אלו נתגלה שכל אשר אירע הוא בסדר נכון כרצונו יתברך ולא שייך שום בכיה ואבילות על החורבן. ובשב"ק נתעלית כל הבריאה לשרשה ושייכים למקומות גבוהים אלו, וממילא יוצאים משפלות ואבילות החורבן לשמוח בהשם יתברך.

מטות תשע"ד, ליל שבת

הרגשת שבת מביאה לאמונה בביאת המשיח

כאשר מתחזק האדם בקדושת השבת ומתעורר להרגיש אורה, בא על ידי זה לחיזוק באמונה בביאת המשיח, כי בדרך כלל בעת מתבונן באמונת הגאולה, מתקשה להאמין שבפתע פתאום תשתנה המציאות וכל העולם יאה במצב נעלה יותר. אבל כאשר מתחזק באור וקדושת השבת וזוכה לראות ולהרגיש שעל ידי האור הירד מלמעלה משתנה המציאות וכל הענינים נעלים יותר, נקל לו יותר להאמין שבוא יבוא הזמן שפתאום יבוא האדון אל היכלו. ועל ידי שיתגלה אורו יתברך ישתנה הכל למציאות אחרת לגמרי.

מסעי תשע"ד, ליל שבת

מקננו וגו' ולא יהפכו הסדר. ועוד שהם אמרו מתחלה 'ואנחנו נחלץ חושים לפני בני ישראל' ומשה תיקן לשונם ואמר להם 'אם תחלצו לפני ה' למלחמה, ועל זה אמרו 'ועבדיך יעברו כל חלוץ צבא לפני ה' למלחמה כאשר אדוני דובר' - ולא בלשון שדברו הם.

בזה הרויחו ללמוד שני דברים, האחד שאף בעת שחפץ האדם לעשות מעשה גדול וחשוב, אין המעשה רצוי אם הוא על חשבון חינוך הבנים. והשני שכל מעשה שעושה צריך לעשותו לפני ה', להיות השם יתברך לנגדו ולא יכוין במעשהו לשום ענין רק להשם יתברך.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, מטות תשע"ט, קידושא רבא

אספּו לי חסידי...

שיחת חברים בדרכי רבותינו

בני החבורה מתכנסים במוצאי יומא דהילולא קדישא של רבינו הקדוש מקארלין, אלו שזכו להשתתף בעריכת השולחן באור ליום כ"ב בתמוז שרזיים עדיין תחת הרושם הכביר, עוד מזדמר על ליבם 'עידון יגידון כולם באחד ה' אחד ושמו אחד', את טעמם המתוק של דברות הקודש שזכינו להם על מהות עבודת הצדיקים עוד מרגישים הם.

כעת התאספו החברים לעסוק בעבודתם של ימים - ימי בין המצרים ותכליתם הנוגע לעבודתנו. כי יכול לעבור יום ועוד יום, לחלוף על ידינו ללא שנקח מאומה, ויכול האדם לקחת אל ליבו את הימים, לחוות את מהות הזמנים העוברים עליו. זו מטרת ההתאספות של רעים אהובים מעת לעת - לא לתת לימים לחלוף על ידינו ללא ללמוד מהם ולשית אל ליבנו מסגולתם של שעות.

אהרן יוסף: עומדים אנו בעיצומם של שלושת השבועות המיועדים לאבילות וזכרון לחורבן פעמיים, ראוי להתבונן מדוע רוצה השי"ת שם ישראל - 2000 שנים אחרי שביית המקדש נחרב, יזכור כל העת את בתי המקדשות וחורבנם, הלא יש להשי"ת ד' אמות של הלכה, בתי הכנסיות והיכלי התורה מתפקעים מהמון האדם.

חנוך העניך: וודאי לא התכוונת אהרן יוסף ידידי

לשאלתך זו ברצינות, הלא כל ילד יודע את התשובה הפשוטה לכך! כשהיה לנו בית המקדש זכינו להקריב קרבנות במועדים, זכינו לעלות לרגל, זכינו לגילוי שכינה עין בעין. כה רבים הם הדברים שזכינו להם בזמן שביית המקדש היה קיים וכעת לא! ועוד, הלא אמרו חז"ל שכל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו!

יעקב יצחק: אסביר את עומק כוונתו של ר' אהרן יוסף, כשרח"ל נפטר יהודי מהעולם - ואפילו הצדיק הגדול ביותר ח"ו, לא חפץ השי"ת שיתאבלו עליו כל הימים וטבע בריאה 'גזירה על המת שישתכח לאחר י"ב חודש', והסיבה לכך היא להראות שלמרות שהכאב איום ונורא, השי"ת הוא טוב ומטיב, הוא עשה ועושה, והוא מחץ והוא ירפא, ולכל זמן ועת. אם כן אפוא מדוע כששפך חמתו על עצים ואבנים לפני כאלפיים שנה לא נגיד ונאמין שאם עשה כך השי"ת אזי וודאי רוצה הוא לכתחילה בכך וחפץ שנעבדהו מתוך החשכות, אבלות זו מה תכליתה אם כן?!

ברוך מרדכי: אכן, בספר ישועות יעקב בס' תק"ס הקשה קושיה זו בדיוק! מה ההבדל בין אבלות על מת רח"ל שרצונו ית"ש שיתאבלו י"ב חודש בלבד ואילו על בית המקדש חפץ השי"ת שנתאבל כבר קרוב לאלפיים שנה. עומק הדברים לכאורה הם, כי הלא השי"ת יכול לגאלנו בכל רגע ורגע בעת שיעלה רצון מאתו ית', וכימי צאתנו ממצרים בהם לא הביט במעשינו אלא דייל על ההרים קיפץ על הגבעות והביא לנו את הגאולה, יכול השי"ת כביכול גם עכשיו לגאלנו בכל עת ורגע, ואם זה לא קורה הרי שהשי"ת חפץ בעצם במצב של הגלות, מצד אחד רוצה השי"ת את הגלות ומאידך חפץ הוא שנתאבל עליה...

ראש החבורה: אכן, בני החבורה נגעו כאן בדברים מהותיים, הנוגעים בכבשוננו של עולם, מה תכלית יש לה לאבל על חורבן הבית, חורבן שהתרחש לפני 2000 שנה, ושפך חמתו על עצים ואבנים לטובתנו בכדי שלא יגזור על כלל ישראל כליה מוחלטת רח"ל, ומה הבדל יש בין אבל על אדם שנפטר לאבלות על חורבן הבית, וודאי שבהני כבשיה דרחמנא למה לנו, אך וודאי עלינו להתבונן מה רצונו ית' מעמנו בהאי שעתא גדולתא.

שלמה חיים, שהגיע רק בדקה האחרונה מחברותא ב'ודעי תורתך' מאיר נקודה חדשה: טרם נבין את מטרת האבלות אני רוצה להביא בפניכם דברים נוראים שמתאמרי משמיה דהרה"ק מאפסא על מטרת הגלות שכה מתארכת, ואלו הדברים - מחמת שרצון השי"ת שתהיה בחירה חופשית, על כן ממתין הוא עד עתה באורך הגלות. כי בזמן שביהמ"ק היה קיים היו בית דין דנים דיני מלקות או מיתה, ועל כן לא היתה הבחירה חפשית כל כך, שהיו יראים לעשות עבירה וגם אח"כ היו תקנות בישראל לענוש לעוברי רצונו ית' כידוע עד הזמן הזה, אכן בימים האלו יש כל כך חפשיות, שהעושה עבירה עושהו בפרהסיא בלי בושה ובלי מורא וטוב לו. על כן עתה אם יש ששומר עצמו מלחטוא זה הוא חשוב בעיני השי"ת.

הדברים נוראים, מתלהב חנוך העניך: הגלות בפני עצמה היא תכלית! הבלבול והטשטוש הגדול ששורר בדורנו, היא גופה המטרה, שמתוך הבלבול הזה ייצאו בחורים ואברכים,

אנשים ונשים, מכל מצב ומכל גיל, יסתכלו על העולם, על הפריצות, על ההפקרות, על הקרירות, ויזעקו לא, לא ולא! אנחנו לא נלך אחרי הבלי העולם, לא אחרי המאדע"ס, לא אחרי כלים הטמאים השונים המתחדשים בדורנו, ולא אחרי ה'קאלטקייט' לכל דבר שבקדושה.

אהרן יוסף: זה לא רק שאנחנו מקבלים שכר נוסף ככל שהדורות יורדים, כי קשה יותר לעבדו ית',

אדרבא! זה שהדורות יורדים, זה שהעולם נהיה יותר מגושם, הוא למעננו, כי נשמותינו נשלחו למטה כאן בדור הזה, כי תיקונם הוא לעבוד את השי"ת מתוך הבלבול, לברר בקרבנו מדי יום מחדש, היש ה' בקרבנו?! האם אנו רוצים לעבוד את השי"ת עבודה תמה?! הלא ברגע אחד ניתן ללכת לכל עבר, להשיל מעלינו עולו ית"ש חלילה. זה רצונו ית' מעמנו בדורנו זה - בחירה מחודשת בכל עת, ובחירת בחיים!

ברוך מרדכי: הרה"ק ר' יצחק מנעשכ"ז אמר אף הוא בשם הרה"ק מאפסא, שבעקבתא דמשיחא יינטל כח הצדיקים, והבחירה תהיה חפשית, וקוטבה אחת היא, כביכול 'זרק' אותנו השי"ת לתוך הים הסוער של העולם הזה ללא שום סיוע, לא של סנהדרין ואף הצדיקים אשר בדורנו לא ניתן להם רשות לגלות מכוחם כבדורות עברו.

יעקב יצחק: כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בדברות קדשו פרשת פינחס תשפ"ב האיר כי כשם שיש כח של התחדשות בעשה טוב' כך יש כח של התחדשות בצד שכנגד ורחמנא ליצלן זוהמת העולם הזה' מתעצמת ומתחדשת כל העת, כפי שעינינו רואות, והעצה היחידה היא להתחדש כל העת בעשה טוב, לא להתרגל למצב של העולם, לבל יעלה על דל שפתינו המשפט 'הדור של היום זה אחרת'. בלימוד התורה, השגות בתפילה ואף השגות בסור מרע.

ראש החבורה: אכן, גם בסור מרע וגם בעשה טוב יש להתאמץ ולהתחזק בכל עוז שלא להתקור, לא להתרגל לאווירת הרחוב הירודה השוררת בדורנו, לא להסכים עם זה! אמנם לעיתים המאבק נראה חסר סיכוי אך כלשונו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בדברות קדשו יוד"ק של רביה"ק מקארלין ביום ב' השבוע 'נחכה שנה ועוד שנה, למרות שנראה שאין עוד מה לייחל, אך אנחנו לא נוותר ונחזיק בציפייה'.

יעקב יצחק: זו היא מטרת האבלות בימים אלו שעליה שאל ידידנו ר' אהרן יוסף בתחילה, כשאנחנו מתאבלים, כשאנחנו מקוננים על חורבן הבית, כשאנחנו מצטערים על המציאות של 'לא לך אדם בירושלים ועבירה בידו' שאבדה לבלי שוב לעת עתה, אזי אנחנו מזכירים לעצמנו מה המציאות האמיתית שלנו, איפה אנחנו באמת, אנחנו בני מלכים שכרגע גלינו מעל שולחן אבינו - חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, אך בעצם אין אנו מסכימים למצב של החשכות, איננו רוצים שחיותו ית' תתיישן אצלנו.

חנוך העניך: דברים נפלאים אומר ר' יעקב יצחק! האבלות היא מטרה בפני עצמה! אם בזכות בית המקדש היו לעם ישראל כוחות להתחדש בזכות עבודת בית המקדש, הרי שבזמן הזה האבלות עצמה היא המעניקה לנו את הכוח להתחדש, כי על ידי האבלות אנו מזכירים לעצמנו מי אנחנו באמת, ועד כמה נחשבים אנו אצל הבורא ית"ש, ועל ידי זה יש לנו את הכוחות להתחדש ולעמוד איתן אף בחשכות הגלות המר.

אכן, כל רודפ-יה - השיגוה בין המצרים.

אי השגת בלעם קדושת השבת

בגליון פרשת בלק הובא מאמר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א כי על אף שבלעם ראה והתנבא על מעלת וקדושת ישראל, יציאת מצרים, וימות המשיח, בכל זאת את השבת לא הזכיר כי לגויים אין שום השגה ושייכות בקדושת השבת.

הלב שמחה מגור זצוק"ל והזכיר הנוסח: 'וגם במנוחתו לא ישכנו ערלים'. ואכן בספרה"ק 'לב שמחה' נזכר מאמר זה כמעט מדי שנה בשנה בפרשת בלק באופנים שונים.

בהערכה ובברכת הצלחה אהרן פרלוב, עיה"ק ירושלים ת"ז

כל האומרים בתפלה א ווארט נאך א ווארט מגיעים אכן למצב של עס צוקרייגט זיך ולבם מתלהט בתפלה. אלא שכאשר אדם מתקוטט עם רעהו צועק הוא מתוך הלב - עס ביינעמט אים. ומתוך מילים שכאלו אכן מתלקחת אש מריבה ל"ע. כך בתפילה - רק כאשר אומרים את תיבות התפלה מתוך התבוננות וחיות, ניתן לקוות שמתיבה אחר תיבה תתלקח בלב אש קודש.

בברכה לעורך המדור הנפלא ולכל העורכים והמסייעים בהנחלת אור הצדיקים.

צבי טייכנר

אור חוזה

א ווארט נאך א ווארט

בגליון פרשת בלק במדור 'הולך ואור' נתבאר בהרחבה נפלאה מאמר מרן הס"ק מלעכוויטש זי"ע שדרך התפלה היא א ווארט נאך א ווארט ביו עס צוקרייגט זיך, כתוספת לכך אציין מה שביאר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בדברות קדשו ליל שבת הגדול תשע"ו.

אדמו"ר שליט"א עורר על ענין אמירת תיבות התפלה מתוך חיות פנימית, והאיר בכונת מאמר הלעכוויטשער כי הלא רואים אנו שלא